SCIENCE FICTION

ALF

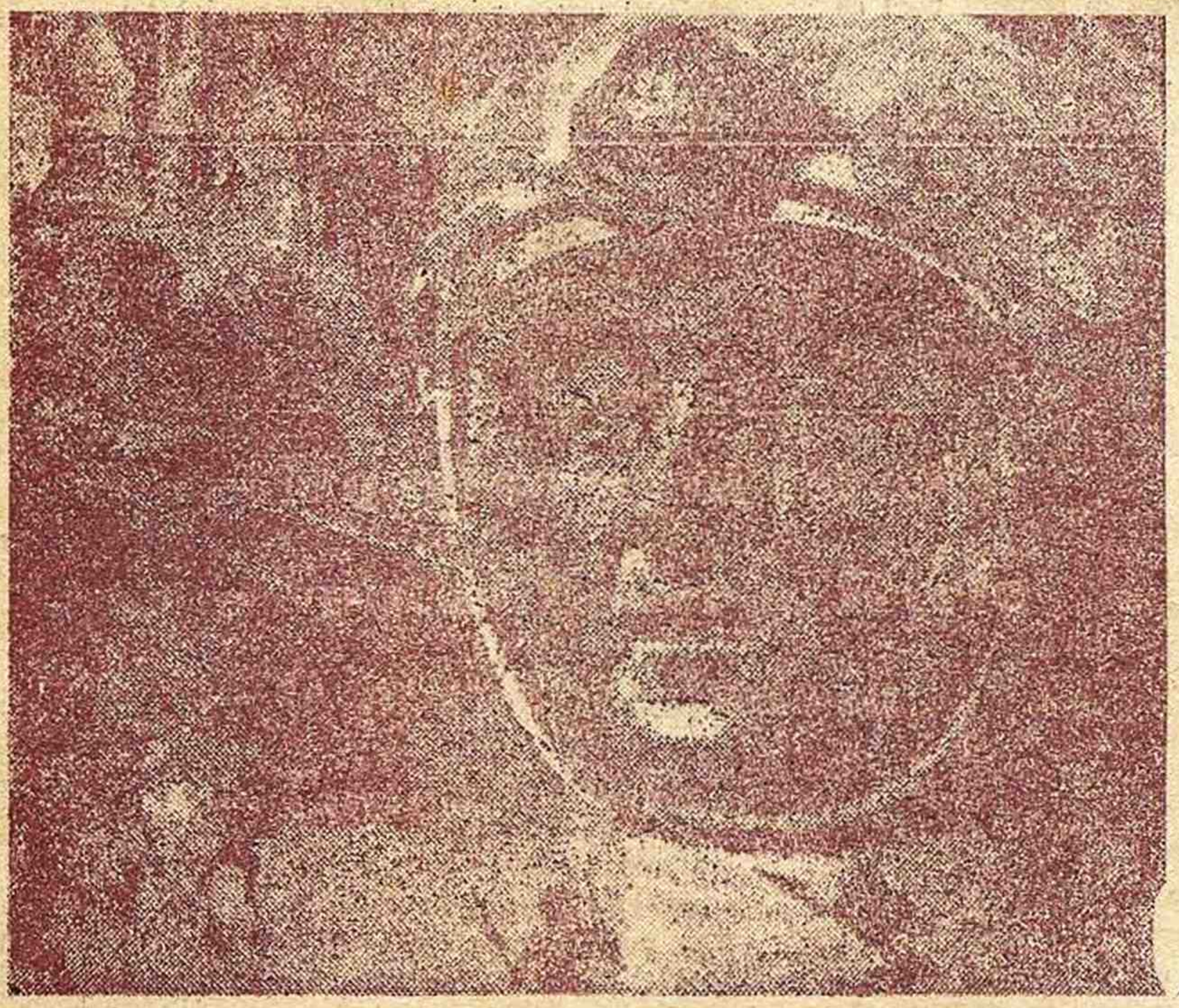

— Moartea unui terorist

— Nugent Miller şi fetele

— O planetă ciudată

— Concurs S.F.

4
1990

Moartea unui terorist

de Sorin BIOLAN

(continuare din numărul trecut)

Mi-am revenit într-un tîrziu ; strada era pustie iar capul mă durea groaznic. M-am tîrît cu greu pînă acasă unde am căzut într-un somn ca de plumb. De cîteva ori mi s-a părut că sună telefonul ; o dată chiar m-am ridicat să răspund dar nu era nimeni. Un brum profund și agresiv era tot ce am auzit din receptor. L-am trîntit la loc și m-am întors la somnul meu ca de moarte. Nu știu cît timp a trecut cu adevărat pînă cînd am putut să mă dau jos din pat și să fiu din nou cît de cît sigur pe picioarele mele .Cîteva ore... cîteva zile... M-am simțit dintr-o dată cuprins de o foame teribilă și m-am repezit la frigider să încropesc o gustare. Abia mi-am potolit cît de cît foamea cînd am auzit din nou telefonul. În receptor se auzea numai o respirație grea ; apoi o tuse ușoară, ca și cum cineva și-ar fi dres glasul și o voce scîrțîită mi-a spus: „Condorule ai de lucru ! Caută în cutia de scrisori". S-a auzit declicul care mi-a confirmat că la capătul celălalt al firului, receptorul a fost pus jos. Am rămas nedumerit, cu receptorul în mînă. Ce a fost asta ? A cui era vocea asta scîrțîită ? Îmi părea atît de cunoscută și totuși nu o puteam identifica... Și ce naiba urma să găsesc în cutia de scrisori ? M-am îmbrăcat în grabă și am coborît în holul blocului unde aveam cutia poștală. Un plic mare, alb, se odihnea înăuntru așteptîndu-mă. Nu scria nimic pe el nici la expeditor, nici la destinatar. Nu am mai avut răbdare să urc pînă sus cu el și l-am desfăcut acolo pe scări. Din el a căzut o fotografie, în care, cînd am ridicat-o de jos, am recunoscut cu o oarecare uimire pe Dan, fostul meu coleg. La o privire mai atentă mi s-a părut că pe suprafața hîrtiei se întretăiau o mulțime de linii care convergeau într-un punct situat pe fruntea lui Dan. Cu fotografia în mînă m-am întors în garsonieră, tocmai la timp pentru a răspunde la telefon. Am ridicat receptorul și, cu surpriză, am recunoscut vocea lui... Dan.

— Ovidiu, tu ești ? Vorbea gîfîit ca și cum ar fi fost după un mare efort sau după o mare spaimă. La răspunsul meu pozitiv a continuat :

— Vino te rog pînă la mine. Cît de repede poți. Grăbește-te Ovidiule altfel...

— Alo, alo, am strigat eu în receptor dar de la capătul celălalt al firului nu se auzea nimic.

Am coborît grăbit, cu gîndul să caut un taxi. Negăsind, am luat-o la fugă pentru că locuința lui Dan era la numai cîteva străzi depărtare de a mea. La un moment dat mi s-a părut că repetă desenul pe care l-am văzut pe fotografia lui Dan dar cum nu aveam timp de halucinații am alergat mai departe.

L-am găsit pe Dan cu fața descompusă de spaimă:

— Ovidiu, trebuie să mă ajuți. Numai tu mă poți ajuta. Știu din rapoartele securității că ai legături cu armata. Pune-mă în legătură cu ei. Le pot oferi informații extraordinare, dacă îmi asigură protecția...!

M-am așezat pe un fotoliu :

— Nu crezi că ar fi cazul să-mi spui despre ce este vorba ?

— Îți spun, a început el grăbit să vorbească, dar numai în cîteva cuvinte pentru că altfel vor ajunge aici înainte ca noi să apucăm să plecăm. Am lucrat împreună cu un chimist la o aplicație formidabilă a informaticii. Sub influența unui drog descoperit de el, creierul uman poate fi programat la fel ca un calculator. E sensibilizat printr-o injecție cu drogul respectiv, programat apoi printr-un microprogram, care este atît de simplu încît poate fi transmis și prin telefon și din momentul acela omul devine un simplu robot, executant orb al programului, care poate fi activat printr-o simplă parolă telefonică. Am creat, de probă, cîțiva astfel de indivizi și s-au comportat conform programului. Din nefericire despre realizarea asta s-a auzit pînă sus, sus de tot. Și, oricît de ciudat, nu Ceaușescu a vrut ci ea, să aibă un grup de astfel de roboți umani la dispoziția ei exclusivă care să execute numai ordinele ei. M-am împotrivit, dar totul a fost în zadar pentru că acum nu mai au nevoie nici de mine și nici de chimist. Să ne grăbim Ovidiule, nu știu de ce dar presimt că ordinul pentru suprimarea mea a și fost dat...

Cercurile roșii apărură din nou în fața ochilor mei obosiți. Jucau obsedant prin cameră și sfîrșeau prin a se fixat pe fruntea lui Dan. Am scos pistolul. Îl aveam dinainte, sau îl găsisem abia atunci undeva ? Nu mai conta acum ! Am ochit punctul acela de pe fruntea lui Dan și am tras. O sfîșiere dulce și amară, mai presus decît toate m-a cuprins dintr-o dată și bîzîitul pe care îl auzisem tot timpul, dar de care nici măcar nu fusesem conștient încetă ca prin farmec. Liniștit, am pus pistolul în buzunar și am ieșit din casă. Abia mergînd pe stradă am realizat grozăvia întregului adevăr. Devenisem unul din ucigașii roboți de care îmi vorbea Dan. Poate mi se făcuse injecția cînd am fost așezat pe stradă ; mi-am adus aminte și de telefonul de la care nu s-a auzit decît brumul acela iritant și agresiv... Ce-mi rămîne de făcut ? Să-mi trag un glonte în cap și să termin cu toate. Nu am avut curaj și zilele au început să se scurgă una după alta, într-o cumplită așteptare. Abia după decembrie '89, cînd tiranii au fost executați, am putut să respir ușurat.

*

Au trecut zilele și lunile una după alta în șir. M-am eliberat între timp și eu de spaimele mele, deși sincer să fiu, nu-mi pot reprima o tresărire ori de cîte ori sună telefonul. Uite chiar și acum, deși știu că trebuie să mă sune Simona, logodnica mea, ezit înainte de a ridica receptorul. Zîmbesc de propria mea spaimă și-l ridic :

— Alo, Condorule ai de lucru ! Caută în cutia de scrisori ! Scap receptorul din mînă și rămîn încremenit. Vocea... era aceeași !

ROBERT SHECKLEY

Format la școala literară a revistei „Galaxy" în perioada cînd la conducerea ei se afla celebrul Frederik Pohl, Robert Shecklei este un maestru recunoscut al science fiction-ului social.

S-a născut la New York, în anul 1928, și-a petrecut copilăria în orășelul provincial Mapplewood din New Jersey și și-a făcut studiile superioare la Universitatea din New York, în domeniul metalurgiei. A debutat publicistic în 1952, cu povestirea „Final Examination" (Examinare finală), iar editorial în 1954, cu volumul de povestiri „Untouched by Human Hands" (Neatins de mîinile omului). Din creația sa în domeniul science fiction-ului mai amintim volumele de povestiri „Citizen in Space" (Cetățean în spațiu, 1955), „Pilgrimage to Earth" (Pelerinaj spre Pămînt, 1957), „Shards of Space" (Fărîme de spațiu, 1962) și „Is THAT What People Do ? (ASTA fac oamenii, 1984) și romanele „Dimension of Miracles" (Dimensiunea miracolelor, 1968), „Options" (Opțiuni, 1975) și „Crompton Divided", (Crompton dezbinat, 1978). Din păcate, cititorii români îl cunosc doar din prozele scurte apărute în cîteva publicații și antologii de gen.

„Nici un alt gen nu oferă scriitorului atîta libertate în desfășurarea acțiunii, ca science fiction-ul. El poate prezenta tot ce există în lume — lucru pe care îl și face, începînd cu romantismul romanelor de aventuri, pînă la satiră și analiză socială", spunea Sheckley în prefața primului său volum de povestiri. El imaginează chiar mai mult decît atîta, creînd, de exemplu, un univers paralel sui-generis populat cu tot felul de djini, spirite și demoni preluați direct din paginile cărților de povești, dar și mai puțin, în ce privește organizarea socială. Decalajul dintre dezvoltarea tehnico-științifică nelimitată și relațiile sociale încremenite la nivelul societății de consum actuale, specific operei lui Sheckley, oferă cititorului posibilitatea unei duble lecturări : una fantastic-anticipativă și alta strict realistă.

Majoritatea scrierilor sale satirice și parabolice, fiind încadrabile în genul utopiei și, mai ales, al contrautopiei. Fără a oferi soluții problemelor pe care știe să le scoată atît de bine în evidență, Sheckley optează pentru necesitatea căutării unui ideal, văzută ca o caracteristică fundamentală și permanentă a omului.

M.F.

Nugent Miller și fetele

Nugent Miller se apleacă și cercetă atent urmele, înlăturînd grijuliu uscăturile cu vîrful briceagului. Urme de picioare mici, foarte proaspete. Să le fi lăsat niște femei ?

Holbîndu-se la o urmă aproape că și vedea femeia întrupîndu-se acolo, în fața lui, cu talpa ei boltită, glezna fină, gamba brun-aurie. Închipuirea crescînd din imaginație, Miller răsuci soclul și-i admiră arcuirea prelungă și grațioasă a spatelui și mai că-i văzu...

— Destul ! se chemă la ordine. N-am nici un fel de dovezi în afara urmelor de picioare. Speranța poate fi periculoasă, iar dorința chiar fatală.

Deșirat, cu o față acră înnegrită de soare, purta pantofi de sport, pantaloni kaki și o cămașă-polo albastră. Rucsac pe spate și contor Gaiger în mînă. Pe nas — ochelari cu rama ca niște troace. Brațul din partea stîngă, rupt, și-l cîrpăcise cu vrejuri și sfoară, iar șaua o întărise cu sîrmă. Așa mai era ceva de capul lor, dar nu putea ști pînă cînd. Era tare miop. Dacă i se sparge o lentilă, gata, niciodînd nu-i va mai putea petici. Uneori avea un coșmar : ochelarii i-au căzut, întinde mîinile după ei, dar nu-i mai poate apuca fiindcă, după ce s-au răsucit de cîteva ori prin aer, se rostogolesc acum în jos pe panta unui deal.

Își apasă ochelarii pe nas, mai făcu vreo doi pași, cercetă din nou pămîntul. Putea deosebi trei, patru feluri de urme de picior, poate chiar mai multe. Judecînd după sol,erau de dată recentă.

Miller se regăsi tremurînd. Aproape că-și lipise fața de urma piciorului, să fie sigur că nu e o simplă halucinație. Cine a lăsat urmele astea, s-ar putea să nici nu mai trăiască.

Oricum, trebuia să se convingă. Se ridică și porni în direcția indicată de ele. Duceau peste o miriște, spre liziera unei păduri. Se opri o clipă și ascultă cu atenție.

Era o dimineață liniștită și frumoasă de septembrie. Soarele pîrjolea cîmpiile chelite, iar razele lui erau reflectate cînd și cînd de crengile nude și albe ale arborilor. În afara suspinelor obosite ale vîntului și a ticăitului monoton și uniform al contorului Geiger, nu se auzea nimic.

„Valoarea nulă", își spuse în sine. „Cei care au trecut prin părțile astea aveau și ei, cu siguranță, contoare Geiger.

Dar nu e sigur că se și pricepeau să le folosească. E posibil să fi fost contaminați deja de radiații, iar acum să agonizeze. Nu-și putea permite să spere. Reușise să-și păstreze pînă atunci mintea limpede doar pentru că n-a sperat, n-a dorit și n-a rîvnit la nimic.

„Dac-au murit", își mai spuse, „o să-i îngrop așa cum se cuvine". Cu gîndul acesta reuși să-și smulgă din suflet demonii haini ai speranței și dorinței.

În pădure, prin tufărișuri, îl conducea o cărare abia vizibilă. Încercă să înainteze mereu în aceeași di-

recție, contorul se porni însă să ticăie înnebunit. Ținîndu-și-l în față, se răsuci în unghi drept. După ce lăsă în spate locul pe care îl părăsise, făcu un nou unghi drept și porni apoi înainte, paralel cu cărarea. Își calcula cu atenție fiecare pas. Nu i-ar fi convenit să nimerească în vreofundătură înconjurată din toate părțile de radiații. I se întîmplase așa ceva în urmă cu trei zile și atunci aproape că i se consumaseră bateriile contorului pînă să găsească ieșirea. Și acum, chiar dacă avea rezerve în rucsac, îl păștea același pericol.

Făcu vreo douăzeci de metri, apoi se răsuci din nou, să intersecteze cărarea. Mergea încet, cercetînd cu atenție solul.

Avea noroc. Găsi din nou urmele, iar în țepii unui tufiș chiar un crîmpei de stofă. Îl scoase cu grijă și și-l îndesă în buzunar. Urmele păreau foarte proaspete. Să-și poată îngădui, totuși, puțină speranță ?...

Nu. Încă nu. Îi era încă vie în memorie ceea ce i se întîmplase cu nici șase săptămîni în urmă. Se cățărase pe un deal nisipos pentru a cotrobăi puțin prin depozitul ce se afla în vîrful lui. La apusul soarelui, cînd a coborît pe celălalt versant, jos, s-a împiedicat de cadavrul unui om. Abia de cîteva ore dacă murise. Pe piept i se încrucișau curelele unui pistol automat și ale unei puști, iar buzunarele îi erau burdușite cu grenade de mînă. Toate astea nu-l putuseră însă apăra de cel mai viclean dintre dușmanii posibili. Se omorîse singur : revorverul îi era cald încă în mînă.

Miller se luase după niște urme de pași ce se distingeau destul de clar. Ajuns la baza colinei, a observat însă că urmele se opresc dintr-o dată. Poate că arsurile provocate de radiații de pe piept și brațe să fi învins dorința de viață a acelui bărbat, dar la fel de posibil i se părea ca speranțele să i se fi spulberat pe neașteptate, acolo, jos, cînd văzuse și el că urmele nu duc mai departe. Dar, oricare ar fi fost cauza, faptul era că la baza colinei își zburase creierii. Îl omorîse speranța.

Miller a scos armamentul de pe el și a îngropat cadavrul. Apoi, în cea mai mare parte a zilei următoare, și-a bătut capul cu problema armelor. Îl ispitea gîndul să și le țină. Se vor putea dovedi folositoare în această zguduită lume nouă.

În cele din urmă s-a decis, totuși, să nu le țină. Nu voia să-și calce legămîntul pe care și-l respectase cu strictețe întreaga viață. Mai ales după cele văzute. În plus, folosirea armelor în aceste timpuri e periculoasă. Așa că le-a aruncat în rîul din preajmă.

Nici șase săptămîni n-au trecut de-atunci. Și acum Miller se lua după alte urme, spre un mic pîrîu din pădure. Cînd îl trecu distinse clar în malul noroios cinci urme diferite de picior. Erau atît de proaspete încît apa mai mustea încă în ele. Nici o jumătate de oră de cînd trebuie să fi trecut pe-acolo.

Deodată, demonii speranței și dorinței se răsuciră în el. Chiar și acum ar fi o neghiobie să se gîndească la posibilitatea întîlnirii cu alți oameni ? Cu siguranță, demonii eliberați, în cazul unui fiasco se vor întoarce împotriva lui. Așa cum s-au întors și împotriva omului acela, de acolo, de la poalele dealului nisipos. Speranța și dorința — cei mai periculoși dușmani. Nu îndrăznea să elibereze strigoii din sticla bine înfundată ce-i adăpostea creierii.

Înainta pe cărare cu pași spornici, cu atît mai mult cu cît urmele presupusului grup uman arătau a fi fost din ce în ce mai recent lăsate. Îl bucura și ticăitul leneș al contorului Geiger, care indica o valoare scăzută a radiațiilor. Cei ce umblă înaintea lui — dacă mai trăiesc — trebuie că-și caută și ei drumul cu ajutorul unor aparate.

Modul de supraviețuire fusese, de fapt, destul de simplu, cu toate acestea îl găsiseră destul de puțini.

Nugent Miller, profesor eminent de istorie antică la Colegiul din Laurelville, Tennessee, a citit anunțurile scrise de mînă de pe pereți și s-a apucat îndată să depoziteze rezerve de alimente în peșterile din marginea orașului. Pe atunci avea treizeci și opt de ani și de cînd se știa fusese un pacifist înflăcărat. Cînd linia radar est-vest indica nedefinit încă rachete lansate dinspre nord, Miller era deja împachetat, gata de plecare .A ieșit imediat la grotele a căror intrare se afla la nici o milă depărtare de universitate. A fost consternat să vadă că doar aiți vreo douăzeci de studenți și profesori, în total, apucaseră același drum. Cu toate că avertizările fuseseră date extrem de clar, pe înțelesul tuturor.

Bombele au căzut, gonind grupul adînc în străfundurile labirintului de caverne și tuneluri. După o săptămînă bombardamentul a încetat. Supraviețuitorii au pornit apoi spre suprafața pămîntului.

În gura peșterii Miller a măsurat nivelul radiațiilor și l-a găsit periculos de ridicat. Încă nu puteau ieși. Alimentele erau deja pe terminate, în peșteră însă se infiltrau degradările radioactive, așa că au fost nevoiți să se retragă și mai în adîncime.

Pînă în a patra săptămînă muriseră deja treizeci și opt dintre ei Valoarea radiației la intrare făcea în continuare imposibilă ieșirea. Miller s-a gîndit că, dacă ar coborî la un nivel inferior al peșterilor, poate ar găsi acolo eventuale rezerve de hrană neatinse încă. Alții trei au fost de aceeași părere. Ceilalți s-au hotărît să-și asume riscurile contaminării și să iasă imediat afară.

Miller s-a adîncit împreună cu prietenii săi în întunecimea cavernelor. Doi dintre ei au fost surprinși într-o prăbușire și striviți de bolovani. Miller și cu celălalt au continuat să se lipească disperați de viață. Alte alimente n-au mai găsit, au dat însă peste un pîrîiaș subteran cu apă neagră, în care au băgat de seamă că se mișcă pete albicioase, mici pești orbi ce-și trăiseră întreaga viață în întuneric. Au încercat să-i prindă, dar nu reușeau. Trecuseră cîteva zile pînă cînd Miller a izbutit să separe un braț al cursului de apă, să atragă în capcană cîțiva pești și să-i prindă. Între timp însă prietenul îi murise.

A mai trăit acolo o vreme, pe malul pîrîului subteran, îmbunătățindu-și metoda de pescuit. Cît îi sta în putință, a încercat să consemneze trecerea timpului și o dată pe săptămînă se cățăra, cu mare greutate, afară, să măsoare nivelul radiației. Au trecut așa douăsprezece săptămîni pînă să scadă sufiicent pentru a putea ieși, în sfîrșit, la suprafață fără pericol.

Prin intestinele peșterilor a dat peste cadavrele cîtorva dintre foștii colegi, pe ale celorlalți însă nu le-a văzut.

Afară, peste tot, a început să caute oameni, dar bombardamentul hidrogenului radioactiv distrusese între timp viețile majorității supraviețuitorilor. Avuseseră foarte puține rezerve de hrană și contoare Geiger. Toți sau aproape toți ieșiseră în căutarea alimentelor înainte ca radiațiile să fi coborît la un nivel suportabil. Supraviețuitori mai existau totuși, cu siguranță, dar unde, unde oare?

I-a căutat luni de-a rîndul. Apoi le-a dat pace. Se gîndea că ar mai fi putut rămîne cîțiva, ici-colo, prin Africa, Asia sau America de Sud. Pe aceștia nicicînd nu-i va putea găsi. Sau, poate, cîndva, să dea peste vreunul aici, în America de Nord. Dar poate că nu. Oricum, trebuia să trăiască.

Și a trăit. Toamna rătăcea spre sud, iar primăvara se întorcea către nord. El era omul ce n-a vrut niciodată războiul și a urît omorul cu înverșunarea pe care și alții susțineau că ar avea-o, dar puțini o simțeau cu adevărat. El era acel om care-și păstrase vechile obiceiuri, ca și cum bombele nicicînd n-ar fi căzut. Citea, cînd găsea cărți, și, dezvinovățindu-se în sine pe sine însuși, aduna picturi și sculpturi, pe care le fura de sub grija paznicilor spirituali ai pinacotecilor.

El era acel om care, încă dinaintea declanșării celui de-al doilea război mondial, își făgăduise că niciodată nu va omorî un semen de-al său, iar acuma, după cel de-al treilea război mondial, nu vedea nici un motiv să-și încalce legămîntul. Era sociabil, copilăros, tipul elevului, supraviețuise celor mai viabile morți și acum, după chinuitoarea pieire a lumii, sufletul continua să-i fie plin de hotărîri mărețe și idealuri imaculate. El era omul acela pe care doar împrejurările l-au constrîns să-și înăbușe dorințele, să-și alunge speranțele.

Urmele de pași conduceau printre tufișuri rare, apoi ocoliră o stîncă de granit acoperită de mușchi. Se auziră glasuri.

„Rafale de vînt", își spuse în sine.

Ocoli stînca și se opri. La cîțiva pași numai, văzu cinci oameni. Ochilor lui flămînzi li se păreau a fi un grup, o armată, o mulțime. Erau adunați în jurul unui foc mic. Două clipe ținu pînă să înregistreze totul.

— Ia uitați-vă, spuse unul dintre ei.

Se adună. Scrută grupul. Cinci oameni, toate femei. Cinci femei, cu pantaloni de blugi zdrențuiți, hanorace din pînză de cort, rucsacurile alături, pe pămînt, și, sprijinite de ele, lănci rudimentare.

— Dumneata cine ești? îl întrebă una. Era cea mai în vîrstă, cam pe la cincizeci de ani. Bondoacă, mică de stat, cu fața colțuroasă, păr sur ca oțelul, brațe musculoase, gît ars de soare și vînos, pe nasul apreciabil un lornion de formă imposibilă, avînd o lentilă crăpată.

— Nu știi vorbi? îl mai întrebă tăios.

— Ba știu, răspunse Miller. Vă rog să mă scuzați. Numai că sînt surprins. Dumneavoastră sînteți primele femei pe care le văd de la bombardament.

— Primele femei? întreabă insinuant-batjocoritor bătrîna doamnă. Pesemne că bărbați ai mai văzut.

— Numai morți, spuse. Se răsuci puțin și le privi pe celelalte patru. Tinere toate, în jur de douăzeci de ani. Și Miller le găsi nespus de frumoase. Fără îndoială, fiecare era diferită în felul ei, nesemănînd cu celelalte, dar în ochii lui Miller, care le-a întîlnit ca și cum ar fi dat peste niște specii străine, în frumusețea lor erau toate la fel. Patru vietăți grațioase, cu piele brun-aurie, picioare lungi, ochi mari, ochi liniștiți de panteră.

— Deci, din imediata apropiere și pînă-n depărtări dumneata ești unicul bărbat, concluzionă doamna în vîrstă. Ei, asta nu ne pune nici un fel de probleme.

Fetele ascultau. Se holbau la el. Miller începea să se simtă stingherit. Se gîndea la obligațiile ce i le impunea situația dată, iar gîndul acesta îl excita și-l tulbura.

— Atunci, poate ar trebui să ne și prezentăm, sugeră femeia categoric și la subiect. Eu sînt Miss Denis.

Miller aștepta, dar Miss Denis nu le prezentă și pe fete.

— Sînt Nugent Miller, spuse după un timp.

— Ei bine, Nugent Miller, dumneata ești primul om viu cu care ne întîlnim. Istoria noastră e cît se poate de simplă. Cînd am auzit alarma le-am dus pe fete jos, în pivnița inferioară a Institutului pentru Fete Charleton-Vaness. Eu sînt profesoară de comportare. ... Adică asta am fost.

„Colegă", gîndi Miller acru.

— Adăpostul, continuă Miss Denis, firește, îl dotasem din timp cu rezerve de subzistență, așa cum ar fi trebuit s-o facă orice om întreg la minte. Totuși, puțini au făcut-o. Aveam cîteva contoare Geiger și învățasem și cum să le folosesc. Multe proaste au ieșit, cu forța încă înainte de căderea bombelor. Pe fetele acestea am reușit să le conving de puterea distructivă a radiațiilor. Radiațiile se infiltrau însă și acolo. Am fost nevoite să ne părăsim adăpostul și să căutăm un refugiu mai jos, în canalul de colectare al apelor reziduale.

— Am trăit cu șobolani, spuse una dintre fete.

— Așa e, Suzie, confirmă Miss Denis. Am trăit cu șobolani și eram chiar mulțumite că avem cel puțin atît. Cînd radiația nu mai prezenta deja pericol pentru viață, am ieșit afară. Pînă acum ne-am descurcat destul de bine.

Fetele aprobară din cap, în vreme ce ochii lor de panteră continuau să-l cerceteze pe Miller. Iar Miller pe ele. Și se îndrăgosti pe dată de toate, în special de Suzie, căci ea avea deja și nume. Dar de îndesata, cu brațe puternice și obiectiva Miss Denis nu.

— Impresiile mele sînt foarte asemănătoare cu ale voastre, începu Miller. Eu m-am retras în peșterile Laurelville-ului. Doar că acolo n-am găsit șobolani, ci niște pești foarte ciudați și cu ei m-am hrănit. Cred că acum trebuie să hotărîm ce ne rămîne de făcut în continuare.

— Da? se miră Miss Denis.

— E o propunere. Noi, cei care am reușit să su-

pravieţuim, trebuie să ţinem unii la alţii. Să trăim împreună, pentru a ne putea întrajutora. Să mergem la locul unde v-aţi aşezat voi sau la al meu? Nu ştiu ce aţi reuşit să strîngeţi. Eu destul de multe: o bibliotecă, nişte picturi şi rezerve de hrană pentru un timp destul de îndelungat.

— Nu, spuse Miss Denis scurt.

— Bine, dacă ţineţi la baza voastră...

— Şi-ncă cum! La propria noastră bază. Numai a noastră. Adică, fără dumneata, Mr. Miller.

Miller nu voia să-şi creadă urechilor. Se uita la fete. Ele îl priveau circumspecte, cu căutături inexpresive.

— Ascultaţi aicea, spuse cu hotărîre. Ne adunăm împreună în sprijin reciproc şi întrajutorare...

— Prin asta înţelegi dorinţa bărbătească de voluptate, îl întrerupse Miss Denis.

— Nimic de felul acesta nu înţeleg, izbucni Miller. Dar, dacă doriţi să abordăm problema, poate ar trebui să lăsăm drum liber naturii.

— Natura şi-a găsit drumul ei, i-o întoarse Miss Denis. Singurul drum potrivit. Noi cinci sîntem femei. De luni de zile sîntem singure şi ne merge de minune. Nu-i aşa, fetelor?

Fetele aprobară din cap, ochii lor însă continuau să-l ţintuiască pe bărbat.

— N-avem nici un fel de nevoie de dumneata, declară femeia ritos, şi nici de alţi bărbaţi. Nu ne lipsiţi şi nici nu vă dorim.

— Din păcate, nu vă înţeleg, spuse Miller, deşi tocmai începuse să priceapă cum stau lucrurile.

— De toate astea numai bărbaţii sînt vinovaţi, decretă Miss Denis şi, cu o mişcare circulară a mîinii otelite, arătă împrejurimile. Pătura conducătoare era formată din bărbaţi, bărbaţii au pornit războiul ce a distrus viitorul omenirii. Eu, încă şi înainte de bombardament, îmi fceam mereu elevele de bărbaţi. O sumedenie de flecăreli prosteşti despre egalitatea în drepturi a sexelor; în realitate femeile n-au fost altceva decît bunurile şi jucăriile bărbaţilor. In vremuri normale nu mi-am putut dezvolta îndeajuns teoria. Şcoala nu m-ar fi lăsat.

— Asta o înţeleg, interveni Miller.

— Dar timpurile nu mai sînt normale. Voi, bărbaţii, cîndva şi totdeauna le pîngăreaţi pe toate cîte există pe lume, acum însă nu veţi mai avea posibilitatea s-o faceţi, cel puţin pînă cînd voi fi şi eu amestecată în treaba asta.

— Poate că fetele sînt de altă părere, obiectă Miller.

— Eu le educ pe fete, îi atrase atenţia Miss Denis. E un proces lent, dar avem vreme. Şi aşa cred că învăţătura începe să dea rezultate. Aşa-i fetelor că ne simţim bine împreună?

— Da, Miss Denis, răspunseră fetele în cor.

— Şi aşa-i că nu avem nevoie de bărbatul acesta în peisajul casei noastre?

— Nu, Miss Denis.

— Vezi?

— O clipă, spuse Miller. Am impresia că dumneavoastră plutiţi într-o mică eroare. Fără nici o îndoială, „o parte" a bărbaţilor poartă răspunderea războiului, dar nu „toţi" bărbaţii. Eu, de exemplu, eram pacifist înflăcărat chiar şi atunci cînd era periculos să fii, în mod declarat, aşa ceva. În cel de-al doilea război mondial am servit în cadrul unei unităţi sanitare. Niciodată n-am luat viaţa vreunui om şi niciodată nu mi-a trecut prin minte s-o fac.

— Prin urmare, nu-i numai bărbat, ci şi laş pe deasupra, conchise Miss Denis.

— Eu nu mă consider laş, ripostă Miller. Din principiu, din cauza conştiinţei şi nu a laşităţii am refuzat să-mi îndeplinesc serviciul militar. Unitatea mea sanitară activa în prima linie, ca şi soldaţii, numai că noi nu aveam arme. Eu am fost şi în plin foc. M-au şi rănit, chiar dacă nu grav.

— Ce eroism nemaiauzit! îl persiflă Miss Denis şi fetele rîseră.

— Nu vreau să-mi etalez meritele, spuse Miller. Pur şi simplu, vreau să vă fac să înţelegeţi ce fel de bărbat sînt. Pentru că nici bărbaţii nu sînt toţi la fel.

— Vibrează însă pe aceeaşi coardă. Fără excepţie. Bestii murdare, păroase, puturoase şi desfrînate. Se războiesc, omoară femeile şi copiii. Îndrăzneşte numai să-mi vorbeşti mie despre bărbaţi!

— Sînt nevoit, constată Miller. Fiindcă îi cunoaşteţi destul de rău. Spuneţi-mi, ce-aţi făcut „dumneavoastră" pentru a împiedica războiul, dacă-l urîţi într-atîta?

— Păi, ce-ar putea face o femeie? se miră Miss Denis. Deţinuţii îi urmează pe cei care-i ţin în robie.

— Măgărie! o taxă Miller. Femeile ar fi putut face o mulţime de lucruri, dacă ar fi vrut cu adevărat să pună capăt războaielor. Cunoaşteţi „Lysistrata"? Aristofan spune că femeile grecilor n-au mai fost dispuse să se culce cu bărbaţii lor pînă cînd nu vor fi încetat să se mai războiască. Asta dovedeşte cu claritate că...

— Am citit piesa, îl întrerupse Miss Denis. Deznodămîntul nu e prea bun.

— De ce? Pentru că prea multe femei adorau soldaţii şi, în consecinţă, admirau şi războiul? L-ar fi putut preîntîmpina, dacă ar fi dorit. Numai că n-au vrut-o. Nietzsche spunea...

— Mie să nu mi-l citezi pe nesuferitul ăla de scriitor, izbucni Miss Denis. Raţionamentele vă sună bine, dar fapt e că puterea a fost a voastră, a bărbaţilor, şi aţi abuzat de ea. Pe femei le-aţi considerat un fel de jucării, iar Pămîntul doar un cîmp mare de luptă, pînă cînd aţi reuşit să vă eliminaţi complet din el. Voi aţi terminat-o, v-aţi nimicit, gata-i cu voi. Dumneata eşti un gen de animal dispărut. Stai aici, cu faţa ta bizară, păroasă, atît de străin nouă că un dinozaur sau un emu. Pleacă şi mori pe undeva, Miller. Acum urmăm noi, femeile!

— Problema perpetuării va fi cam greu s-o rezolvaţi, îi atrase Miller atenţia.

— Dar nu imposibil. Am urmărit cu mare atenţie cele mai noi rezultate obţinute de cercetători în domeniul genezei virginale. E posibilă obţinerea urma-

ților și fără concursul bărbaților.

— Poate, admise Miller. Dar și așa, dumneavoastră nu sînteți specialist în acest domeniu. Și chiar de-ați fi, n-ați avea echipamentul necesar.

— În schimb știu unde au fost făcute cercetări în această direcție, spuse Miss Denis. Poate vom mai găsi vreun savant femeie specializat în domeniu încă în viață. Și probabilitatea e mai mare s-o găsim chiar într-un laborator.

— Niciodată, o contrazise Miller.

— Și totuși, eu cred, spus Miss Denis. Dar chiar și dacă nu, mai bine să piară treptat omenirea decît ca bărbații să ajungă s-o domine din nou.

Fața i se înroșise, era furioasă. Miller remarcă împăciuitor, cu voce joasă:

— Înțeleg perfect că aveți resentimente față de bărbați. Față de „anumiți" bărbați. Dar toate astea le putem discuta și sînt sigur că vom găsi ceva reciproc satisfăcător...

— Nu! Ce-am avut de spus, am spus! Afară de-aici!

— Nu merg, replică Miller.

Miss Denis se repezi la arme și apucă o lance.

— Fetelor! strigă. Înarmarea!

Fetele încă tot mai continuau să-l privească fascinate pe Miller. O clipă ezitară. Apoi însă, supunîndu-se puternicei voințe a lui Miss Denis, luară în pumni pietre din rucsacuri. Agitația îi se citea pe fețe. Se uitau acum, în așteptare, la Miss Denis.

— Ești dispus să te îndepărtezi? îl întrebă ea.

— Nu!

— Loviți-l!

Pietrele porniră. Miller se întoarse, să-și apere contorul Geiger, și simți cum pietrele îl lovesc spatele și picioarele. Abia putea să creadă că așa ceva e posibil. Aceste fete, pe care el le iubește — în special pe Suzie —, n-ar trebui să aibă voie să-l lovească pe el. Se vor opri imediat, cu siguranță, căci se vor rușina.

Pietrele continuau însă să zboare și una-l lovi în creștet, amețindu-l pe jumătate. Își scuturâ capul și începu să se retragă, strîngînd contorul la piept. Miss Denis încercă neîndemînatică să-l ia în suliță. Miller evită vîrful ascuțit și apucă arma cu mîna stîngă. Trăgeau amîndoi de ea, fiecare voind să i-o smulgă celuilalt.

Chiar și așa, cu o singură mînă, aproape că reuși să i-o sucească din cele două ale ei, Miss Denis însă, dintr-o bucată și tare ca o viță, era prea mult pentru Miller. Reuși să elibereze arma din mîna lui și, cu partea mai lungă, îi izbi în cap, iar fetele încă ovaționară!

Miller se prăbuși în genunchi, în vreme ce pietrele plouau în juru-i. Vîrful lăncii îl înghionti într-o latură. Se rostogoli, apoi reuși să se ridice în picioare.

— Omoriți-l! țipa Miss Denis. Omoriți mizeria de bărbat!

Fetele, cu obrajii înflăcărați de excitare, se năpustiră asupra lui. Miller simți cum vîrful unei sulițe îi șterge umărul. Se întoarse rapid și o rupse la fugă.

Nu știa pînă unde fugise în umbra pădurii. În cele din urmă nu mai fu în stare să alerge mai departe. Își scoase briceagul din buzunar și se răsuci brusc: nu-l urma nimeni.

Se tolăni pe pămîntul rece și încercă să se gîndească. Femeia asta, această Miss Denis nebună de legat! Androfoabă bătrînă, lesbiană înrăită și acum complet descreierată! Și fetele? Era sigur că ele n-ar fi vrut să-i facă nici un rău. Poate l-au chiar plăcut. Numai că sînt sub influența vagaboandei ăsteia nerușinate.

Se uită dacă mai are contorul Geiger, dacă nu l-o fi pierdut cumva în timpul fugii. Îl avea, și pe el și ochelarii. Se bucură. Dacă nu le-ar avea, greu și-ar mai putea nimeri locul unde se stabilise.

Știuse dintotdeauna că oamenii sînt puțin nebuni. Ar fi trebuit să-i fie limpede că supraviețuitorii unei catastrofe atomice trebuie să fie mai nebuni chiar decît în mod obișnuit. Alienata de Miss Denis! Să-ți imaginezi că „bărbații" sînt un gen de animale dispărute!

Miller sesiză stupefiat că și-o poate imagina. În definitiv, cîți bărbați au mai rămas în viață? Și cîte femei? Și dintre cei rămași în viață, cîți au ochi contoare Geiger și cîți vor fi capabili să învingă primejdiile ce-i așteaptă?

Dar, totuși, într-un fel, toate astea nu-l mai interesau. Nu era el răspunzător pentru specia umană. Era liniștit, căci demonii speranței și dorinței îl părăsiseră. Va mai trebui să-i învingă de cîteva ori și va putea s-o facă. Va trăi printre cărțile și tablourile lui ceea ce i-a mai rămas din viață. Poate că el va fi ultimul om cu adevărat civilizat.

Civilizat... Miller se înfioră amintindu-și fața lui Suzie și a celorlalte fete, cu ochii lor scrutători de pantere. Destul de rău că n-a reușit să ajungă la vreun fel de înțelegere cu Miss Denis. Dar, în imprejurările acelea, n-ar fi putut face altceva.

Numai să nu-și nege principiile cu care a trăit pînă acum.

Și le-ar putea tăgădui vreodată? Privi briceagul din mînă și iar se înfioră. Demonii îi apăsau cu putere umerii. Degetele i se strînseră pe mînerul cuțitului.

După o clipă deja nu mai trăia ultimul om civilizat din lume. Și, odată cu el, a dispărut și ultimul pacifist din lume, ultimul om care, din profunda cunoaștere a sufletului uman, renunțase să-și îndeplinească serviciul militar. Ultimul colecționar de artă, ultimul prieten al cărților...

Și, în locul tuturor acestor creaturi ciudate, era acolo Miller, cu briceagul strîns puternic în pumn, căutînd ceva prin pădure.

Găsi. O tulpină grea, trăznită, lungă de vreo trei picioare. Tăie grăbit vrejurile ce-o împresurau. Miss Denis va afla în curînd cum e să se năpustească asupra ei bărbatul groaznic, păros, împuțit, murdar, mînuind o ghioagă. Să sperăm că-i va rămîne timp cel puțin să fie consternată; ea a chemat bestia la viață. Și va fi, cu siguranță, extrem de surprinsă.

Curînd după aceea, surprinse vor fi și fetele. În special Suzie.

În românește de Mircea POPA și Radu GÂRBACEA

REZULTATELE CONCURSULUI S.F.

Premiul I = Un aparat de radio SOLO–500
Marcian BOTA – Constanța, Str. Mamaia, Bl. LD–2, ap. 1

Premiul II – Un aparat de fotografiat „Orizont"
Radu FOTESCU – Sat Bălata, nr. 21 Cod 2717 =
Com. Soimuș, Jud. Hunedoara

Premiul III – Un abonament la revista ALFA–SF pe 20 de numere
Ioan COSMACIUC – Sat Valea Putnei, Cod 5363 – Com. Pojorita, Jud. Suceava
SALMO – Găiești (după cum vedeți v-am respectat pseudonimul, dar vă rugăm să ne trimiteți adresa, pentru a ști unde să vă expediem abonamentul).

Premiul de consolare – Un abonament la revista ALFA–SF pe 10 numere Ștefan Soare – Loc. Teișani, nr. 87, Jud. Prahova.

Au mai trimis texte foarte aproape calitativ de cele premiate și următorii:

Bălă Andrei — București, str. Aurel Botea, nr. 43
Margareta Albulescu — București
Ovidiu Felecan — București, Bd. I.B. Tito, nr. 64, Bl. 1C, sc. 1, ap. 8
Daniel Bădiceanu — Ploiești, Str. Nalbei, nr. 1, Bl. 19, sc. A, ap. 7
Carmen AKIS — București
Nicolae C. ARITON — Tulcea, Str. 11 Iunie, bl. 2, sc. G, ap. 9
Robert Șerban — Brăila, Str. Victoriei, Bloc 10, ap. 3
Trofin Mihai — Rupea, str. Sergent Boeriu Nicolae, nr. 9, Bl. 9, sc. B, ap. 2
Mîndruță Octavia — Com. ORLEA, nr. 511, Jud. Olt
Păuleț Roberto Florin — Onești, Str. Venus, nr. 1, bl. 1, sc. 1, ap. 19
Cernat Lucian — Slănic, Str. V. Alecsandri, nr. 11, bl. 17, sc. A, ap. 5
Beatrice-Iuliana Bucur — București, Intr. Semințelor, nr. 4, bl. 131, sc. C, ap. 109
Babonea Ortensiu Corneliu — Tulcea, Str. Sabinelor, nr. 21, bl. C—1, sc. A, ap. 5
Cozma Dragoș — Iași, Str. Bacinschi, nr. 4, bl. CL—1, Tronson—III, ap. 2
Irena Lupu — Constanța, Str. Topolog, nr. 16, bl. E—3, sc. D, ap. 79
Dan Starcu — Str. Gheorghe Lățea, nr. 5, bl. C—82, ap. 26
Costina Ene — București
Gănescu Cătălin — Piatra Neamț, Aleea Baladei, nr. 14
David Laszlo — Odorhei, Str. Independenței, nr. 24/8, Jud. Harghita
Felicia Drăgușin — Călărași, Str. Știrbei Vodă, Bloc V—35, sc. B, ap. 3
Nicuț Aurelia-Laura — București, Str. Veronica Micle, nr. 22, Bl. M—5, sc. A, ap. 1
Costel Pintilie — Galați, Str. Partizanilor, nr. 40, bl. C—30, ap. 24
Petru Pap — Timișoara, Calea Aradului, nr. 15, bl. 3/A, ap. 14
Ioana-Corina Basarabă — Hunedoara, Str. Eliberării, nr. 5, bl. 2, ap. 21

Am primit în total 293 de participări la acest concurs, drept care, la începutul anului viitor, vom mai organiza unul asemănător. Am acceptat și texte mai lungi de trei pagini, am acceptat chiar și o continuare grafică a schiței (publicată pe ultimele trei pagini). Autorul, Călin Stoicănescu, din Timișoara a mizat pe disponibilitatea noastră la nou și a câștigat. Chiar dacă nu un premiu (pentru că nu îl avem pregătit), dar a câștigat dreptul de a fi publicat.

În acest număr vom publica numai textul care a obținut premiul I. În viitor, vom încerca să facem loc în paginile revistei la toate textele premiate.

O planetă ciudată

Modulul bufni greoi pe solul planetei, făcindu-l pe Jim să se strîmbe îndurerat, ca și cum el și nu trenul de aterizare, ar fi suferit șocul.

— Asta a fost, spuse el cu un oftat și bătu cu palma în tabloul de bord. Rolul meu s-a terminat. Te-am adus teafăr pe planetă...

Nu a spus mai mult, dar parcă i-am auzit continuarea gîndului: „Acum să te văd isteţule!" Nu prea mă simpatiza și cred că asta se datorează laudelor exagerate pe care mi le adusese generalul cînd m-a trimis pe capul lor. Știu ce trebuie să simți cînd ești nevoit să chemi pe cineva din afară să-ți sufle în ciorbă. Era într-adevăr neplăcut, dar divizia nu putea să-și permită la nesfîrșit luxul de a pierde modul după modul pe o planetă care nici măcar nu era trecută pe hărțile obișnuite. Pe de altă parte, nici nu putea trece nepăsătoare mai departe, pentru că pe hărțile militare era însemnată, și încă cu majuscule. Și astfel, generalul a hotărît să plec eu pe Galory. Nici nu mă mir că Jim mă privește acum chiorîș.

— Ei și acum ce facem? se hotărăște el într-un tîrziu să mă întrebe.

— Procedura obișnuită pentru zonă de gradul zero, îi răspund eu și îl văd dintr-o dată dezamăgit.

— Te așteptai la altceva? îl întreb amuzat.

— Nu neapărat, dar mă gîndesc că procedura obișnuită au mai încercat-o douăsprezece module... și nici unul nu a mai revenit la navă...

Dau din umeri și urmăresc prin hublouri, senzorii care palpează atent terenul în jurul modulului. Deodată...

— — —

Deodată simt că nu e chiar totul în ordine. Nu pot spune exact despre ce e vorba. Plutește ceva în aer. Poate fi interesant ca senzație, dar nu cînd ești în al treisprezecelea micro de explorare sosit pe o planetă și celelalte douăsprezece dinaintea ta s-au volatilizat.

— Probleme, amice? întreabă Jim degajat.

Și eu care-l credeam un tip obtuz! Clar, are calități de observator. A mirosit ceva în încordarea cu

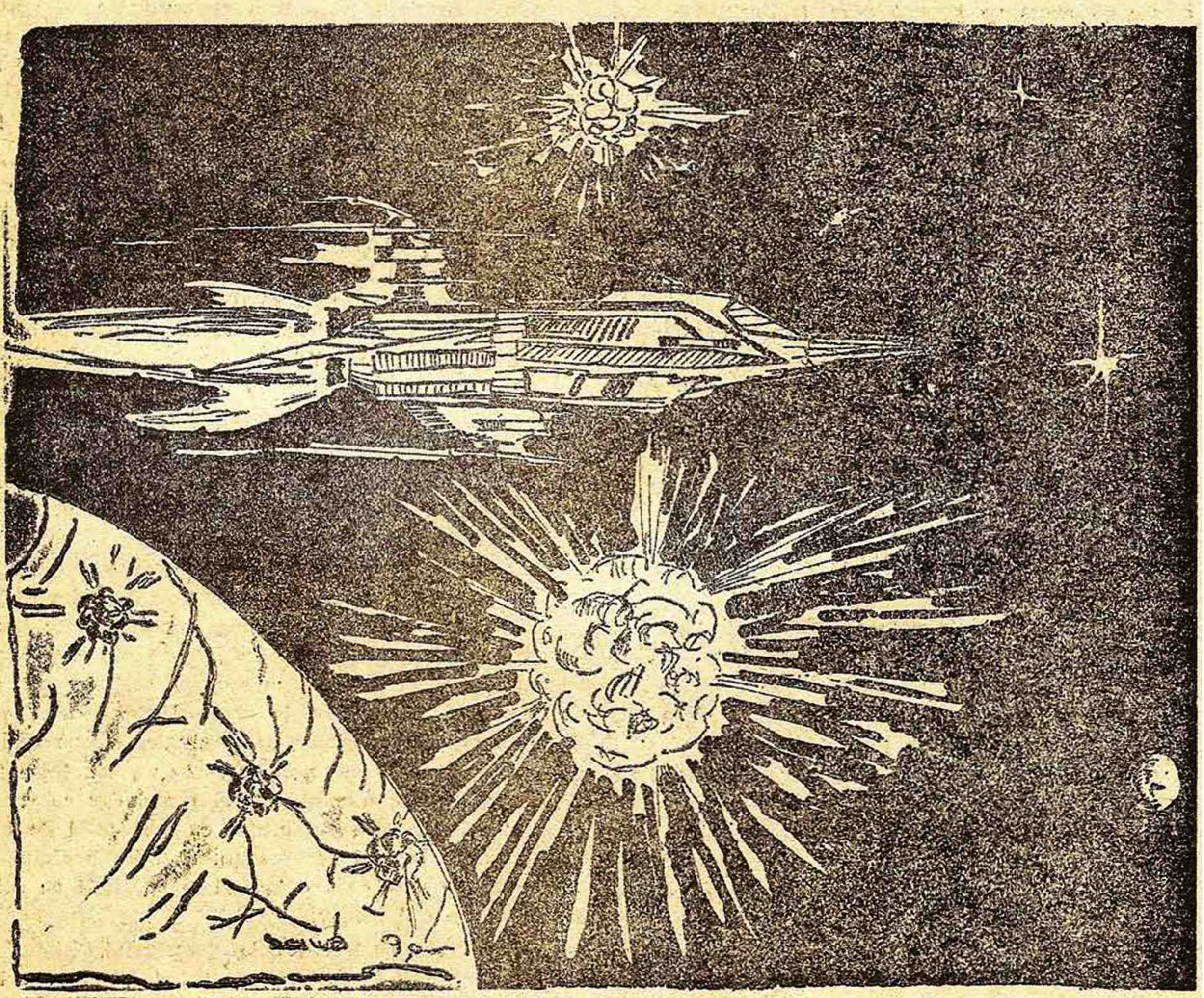

care privesc ecranele. Deşi nu e nimic de văzut. Cifre tabelate, caroiaje fine, curba unduind. Roşu, alb, verde, albastru. Normal. Firește, nu pot interpreta toate datele deodată, dar nimic nu bate la ochi. Aria explorată se tot extinde în jurul nostru. Pe schemă o pată galbenă se lățește încet. Curînd vom lansa o a doua serie de senzori...

—Îți strici ochii degeaba, mă lămurește doct. Computerul te-o trage el de mînecă dacă dă peste ceva dubios. Are toată operația sub control.

Putea să-și închipuie că știam și eu asta. Sau vrea să puncteze că un locotenent ASI (Armata Spațiului Interstelar) nu e cu nimic mai prejos de un expert FUCS (Forțele Unite ale Confederației Solare)? Încerc să nu i-o iau în nume de rău. Băieții sînt oarecum desconsiderați, deși, în privința cunoștințelor tehnice cel puțin, ne sînt adesea egali.

— OK, spun, de vreme ce aparatele jură că nu ne amenință nimic, putem să ne relaxăm și să așteptăm rezultatele finale, nu? Și continui cu un rînjet sinistru: La fel cred că au făcut și ceilalți.

Inutil, nu l-am impresionat cîtuși de puțin.

Ridic din umeri și încep să-mi pun costumul de protecție. E o metodă cam neortodoxă să te-apuci să ieși în exterior înainte măcar de încheierea explorării preliminare, dar metodele ortodoxe au dat greș pînă acum pe această planetă. Regulamentul... la dracu cu el. Au mai fost pe aici douăzeci și patru de tipi care-l cunoșteau și neîndoielnic s-au ținut de litera lui. Prefer să încerc să inventez ceva... Casca. REP-ul. Blasterul, în clema de pe coapsă. Deși, hm, la ce mi-ar putea folosi? Kevin Semou, Maria Mekt, sau Elsa Zoot — am studiat lista echipajelor care au nimerit înaintea noastră prin locurile astea nenorocite — erau campioni la tir, oameni în stare să facă șvaițer într-o secundă un saurian turbat sau o micronavă de vînătoare plonjînd spre el. Totuși zac undeva prin jungla asta oribilă).

Mă pregătesc să trec în ecluză.

— Costumul nu-i necesar, se trezește Jim. Aparatele arată că aerul e perfect respirabil.

Poate n-am auzit bine. Oricum, n-am ce răspunde unei asemenea imbecilități.

Am ieșit. Modulul a aterizat pe teren relativ plat (regulamentul...) lipsit de vegetație înaltă. Dar la un kilometru distanță se ridică precum un zid liziera junglei. Pornesc într-acolo.

— Eu țin motoarele gata de start, îmi transmite Jim. Dacă se stîrnește ceva nasol îmi iau zborul și sper că nu-ți închipui că te-aștept!

— Sînt încîntat, spun, dar recunosc în sinea mea că are dreptate. Regulile jocului sînt dure.

Jungla este deasă cu plante pline de vitalitate. Văd puține animale, toate mici. Nepericuloase. Unde este ipoteticul agresor. (Trebuie să existe unul, nu?).

Detectorul de pe brațul drept mă face atent. Undeva în față, o masă compactă de metal! Ridic binoclul electronic... Defect! Degeaba dau peste cap butonul selectorului, blestemînd cumplit toți AȘI-știi și sculele lor de duzină. Nimic! Îmi vine să urlu. Ar fi trebuit să văd prin masa vegetală, oricît de densă e ea. Mi-aș fi putut da seama ce e acolo și dacă pot să mă apropii sau nu...

Ce să fac? Senzorii n-au semnalat nimic. N-au ajuns încă pînă aici. Să mă întorc? Îmi este cumplit de frică dar aleg drumul înainte. Încet, cu blasterul în mînă, cu o prudență care în orice altă condiții ar părea exagerată, mă îndrept spre...

În prima clipă n-am înțeles ce este. O masă de metal contorsionat incredibil. Apoi am recunoscut forme familiare, mai precis fragmente de forme familiare. E un modul identic cu cel cu care am venit — sau ce a mai rămas din el. Arată de parcă cineva ar fi încercat — și în bună măsură reușit — să-l întoarcă pe dos. Îi dau ocol privindu-l cu gura căscată. Numărul pe care-l purta nu se mai vede așa că nu-mi pot da seama cine au fost cei din echipaj; n-au avut o soartă prea plăcută.

Renunț la comunicația cu Jim, deși aș avea ce-i spune. Dacă cel sau cei care au făcut treaba asta au reședința prin apropiere, e preferabil să nu fim interceptați. Sper ca și el să înțeleagă că am dat de ceva și să tacă...

— Amice (am sărit ca ars cînd căștile au început să-mi bubuie în urechi, simțind că-mi îngheață sîngele-n vine) dacă tot ai de gînd să-ți prelungești plimbarea de plăcere prin coclaurii ăia — apropo, nici nu te mai prinde locatorul, unde dracu te-ai băgat? — cred că n-ar fi rău să-ți spun ce se mai întîmplă pe-acasă.

(Nu-l am la îndemînă; l-aș strînge de gît fără ezitare).

— Acasă totul e OK, frumos și luminos. Nici nu-ți vine să crezi că pe planeta asta drăguță s-au prăpădit toți tipii ăia de care scrie în raport. Eu chiar mă gîndesc că pur și simplu le-a plăcut așa de mult aici că n-au mai vrut să plece și o să-i găsim undeva, tăifăsuind în jurul unui foc de tabără, ha, ha!

S-a oprit, în sfîrșit!

— Mă întorc, mîrîi în microfon, strîngînd din dinți și depunînd mari eforturi pentru a mă limita la att.

Îmi croiesc drum înapoi cu viteză maximă.

(Desigur, în încîlceala vegetală aceasta nu este cine știe cît de mare).

Au trecut totuși douăzeci de minute și după calculele mele ar fi trebuit să fi ieșit deja din pădure. Apăs un buton la încheietura mîinii stîngi; traseograful îmi trîntește senin o schemă din care rezultă că am trecut liziera prin aproape același punct prin care am intrat, sînt în cîmp și mă îndrept voios spre modul. Încîntător, dar realitatea e ușor diferită.

Încerc cu disperare să nu cedez panicii. Nu e frica de un pericol concret, mortal poate, dar cu care se poate lupta, ci dezechilibrul cu gust fetid de boală al minții în fața necunoscutului și iraționalului, angoasa pe care dacă o lași să te cuprindă cu aripile ei negre ești pierdut.

Mă învîrt pe loc, complet dezorientat.

Comunicatorul, ultima speranță! Lansez un apel. Apoi altul. Și încă unul. Jim nu răspunde.

Blasterul îmi tremură în mînă. Aştept.

N-am nici un gînd coerent în minte, poate doar o idee nebuloasă în genul „îmi voi vinde pielea cît mai scump".

Frunzişul foşneşte în spatele meu. Mă răsucesc fulgerător, aruncîndu-mă într-o parte, şi trag din cădere. Am o vagă satisfacţie de-o clipă; antrenamentul e bun, chiar dacă nu ţintesc grozav, nu pot fi totuşi surprins. Mă rostogolesc sub o ploaie de scîntei, poate luminiţele acestea săgetînd aerul sînt ultimul lucru pe care-l mai văd în viaţă, mai trag de două ori fără a şti unde, flash-urile orbitoare îmi gravează pe retină instantanee în alb şi negru, undeva un animal al pădurii fuge speriat, liane secerate se prăvălesc unduind ca nişte şerpi.

Linişte. Ploaie de frunze forfecate, arse.

— Eşti nebun?

Rămîn blocat. Vocea gîtuită de uluire şi indignare care răspună în căşti e a lui Jim. Îl văd cum iese din desiş scuturînd resturile vegetale care l-au potopit din cap pînă-n picioare. Gesticulează ca un apucat şi zbiară toate înjurăturile care-i vin în minte, dar aproape că nu-l aud. Mă ridic şi mă precipit spre el biguind ceva inteligibil, pipăindu-l, să mă încredinţez că e adevărat.

E întîia oară cînd îi sînt recunoscător lui Jim. Pentru simpla lui prezenţă.

—...Ce te-a apucat??

— Iartă-mă, spun, am avut impresia că...

— Că e mai potrivit să-mi dai o gaură în loc de bună-ziua! (Reia şirul înjurăturilor de unde l-a lăsat).

Dar fericirea nu durează niciodată mult. Am obiceiul prost de a-mi tot pune întrebări. Aşa fac şi acum şi lumea se înnegureză din nou.

— Jim! Ai putea totuşi să-mi explici ce cauţi aici?

— Te-ai ţîmpit? Nu tu m-ai chemat?

— Eu??

— Exact. Nu-ţi aminteşti? Mi-ai dat coordonatele unde te găsesc.

— N-am făcut aşa ceva.

Mă priveşte circumspect, întrebîndu-se probabil dacă nu mi-ar sta mai bine costumat într-o cămaşă de forţă.

— OK, crezi că am înnebunit. N-are rost să ne certăm. Du-mă înapoi la modul, te rog.

Rînjetul meu sarcastic i s-a părut fără îndoială suspect.

Acum, după o jumătate de oră de mers printr-o pădure care nu se mai termină, cred că totul împrejur i se pare suspect.

— Totuşi traseografele noastre sînt de foarte bună calitate, cugetă el cu voce tare. Computerul interpretează clipă de clipă datele furnizate de un inerţiometru şi o baterie de giroscoape...

Ah, ASI-ştii! Doldora de teorie. Dar în practică apelează la FUCS!

—...ansamblul e miniatural, compact, rezistent. Se uită la REP-ul meu (Rezerva Exploratorului Planetar — rucsacul paralelipipedic de plastic care cuprinde buteliile de oxigen, bateriile, termoreglorul, nişte scule şi alte marafeturi) căutînd din ochi locaşul traseografului... Fiabilitatea nu le poate fi pusă la îndoială!

— Ştii, zic, la cursurile de psihologie am învăţat că adesea oamenii morţi de frică au manifestări amuzante, de pildă vorbăria fără rost.

Totuşi răutatea mea e fără obiect. Tipul e doar uimit, nu speriat. ASI-ştii ăştia nu sînt niciodată speriaţi.

— Nu făceam decît să-mi recapitulez ideile, zice, vexat. Dealtfel avem o metodă foarte simplă de a repara modulul. Dar am impresia că cineva ne face o farsă.

— Farsă, ah? Ceva mai încolo am dat de un castron de-ăsta de-al vostru făcut ferfeliţă!

— Da? face el neîncrezător şi în clipa următoare e cît pe-aci să se-ntindă pe jos, împiedicîndu-se de nişte chestii metalice ascunse de vegetaţie.

„Chestiile metalice" se dovedesc îndată a fi resturile unui alt modul.

— Detectorul ăsta ce dracu face? mîrîie Jim scuturîndu-şi braţul drept şi privind indicatoarele. Asta nu-i pilitură de fier!

Asta-l interesează pe el??

— Acum ce mai zici? strig. Este evident că planeta a fost ocupată întîi de duşmanii noştri. Privind orice hartă stelară sare în ochi că sistemul ăsta are o mare importanţă strategică. Şi Galory e de departe cel mai îmbietor pietroi din colţul ăsta de univers. Nu-i nevoie să fii cine ştie ce geniu ca să-ţi dai seama că şi rasdinii au gîndit la fel. Şi au ajuns primii. Camuflaţi, îşi fortifică bazele şi din cînd în cînd, ca distracţie, mai rad cîte-o echipă de explorare trimisă de idioţii de pămînteni!

Mă priveşte cu un zîmbet atotştiutor care mă enervează cumplit.

— Observatoarele noastre o au pe Galory în vizor de o bună bucată de vreme. Nici picior de rasdin n-a călcat pe aici.

— La dracu cu observatoarele voastre! Eu am în faţă fapte concrete!

— Şi eu tot la faptele concrete mă gîndesc. N-am nici o îndoială că rasdinii sînt în stare să ne facă chisăliţă modul după modul, ba chiar să-i amuze chestia, dar nu să ne defecteze de la distanţă traseografele sau detectoarele de metal. Şi ideea asta de a ne face să ne pierdem într-o pădure plină de rămăşiţe înfiorătoare, are vreun sens? Asemenea complicaţii nu se potrivesc cu psihologia lor. Treburile astea se rezolvă foarte simplu: cu un blaster. Deci nu e vorba de rasdini.

Rămîn cu gura căscată. Jim ăsta mă uimeşte. Nu pentru că ceea ce spune ar fi lipsit de logică, dimpotrivă!

— Şi atunci care este agresorul? Unde-i ascuns? Pentru că el există, nu-i aşa? Stau mărturie modulele distruse!

— Da, aprobă el. E un fapt neplăcut. La fel, membrii echipajelor, morţi. Nu prea înţeleg, dar cred că ne vom lămuri. Sînt chiar curios...

îl privesc uluit.

— Cînd ne vom lămuri ?

— Curînd, cred. Cînd le vom împărtăși soarta...

Înghit în sec. ASI-știi au instinctul de conservare atenuat artificial. E un lucru absolut necesar, reclamat de duritatea bătăliilor interstelare dar dă efecte secundare stranii, cum ar fi obiceiul șocant de a vorbi de propria moarte cu indiferență, ca și cum n-ar fi nici o catastrofă chestia asta.

— Te-ai resemnat așa de repede ? mîrîi eu furios. Parcă spuneai că ai nu știu ce metodă nemaipomenită de a repera modulul !

— Nu, e ceva foarte simplu, zice, ridicînd binoclul. Dar crezi că vom fi lăsați să ajungem la el ?... Drace, ce-i asta ? Nu văd nimic !?

— Aha, fac. Ca să-ți dai seama ce echipament aveți. Crezi că eu nu m-am gîndit ? Și al e defect. Și...

Și realizez brusc că nu e în ordine.

Un binoclu defect mai merge, dar două, unul după altul, nu există, nici măcar la ASI.

Prima ipoteză : au fost scoase din funcțiune de la distanță, ca și traseografele.

A doua ipoteză... Străfulgerat de o idee îl ridic pe al meu și privesc. Dar nu în adîncul junglei ci la Jim.

Prin el se vede perfect, cu tot costumul lui blindat cu strat demep, plasă de fibrooțel, țesătură moleculară compactă și tot restul.

„Prin perdeaua vegetală — nici măcar un centimetru.

Las aparatul jos și rîd. Scrîșnit, înecat. E o pură descărcare nervoasă : cred că sună lugubru. Jim mă privește ca pe-un fement.

— Totul e în ordine, îl asigur. Dar absolut totul. Binoclurile noastre sînt în perfectă stare. Și traseografele ! Întrebăm unde se ascunde dușmanul ! Încercam să ne ascundem, ha, ha ! Mă aplec și răscolesc printre resturile metalice. Găsesc repede o plăcuță, aproape intactă, pe care, frumos gravat, tronează un număr. Jim holbează niște ochi cît cepele.

— Modulul nostru ?!?

— Exact.

— Dar nu era aici !

— Ba da, rînjesc. Pădurea nu era aici.

— Dacă aceasta o fi într-adevăr o pădure. Prin orice soi de masă vegetală binoclurile ar fi trebuit să vadă. Așa că tare mă tem că e vorba de cu totlu altceva. De această dată aparențele ne-au înșelat !

Jim, uluit, își rotește privirile. Trunchiuri masive sau fragile, foșnet de frunze, împletituri de liane. Scînteieri de azur. Întuneric misterios. Și nici un răspuns la întrebările noastre.

— Stăpîni quasibiologici ai planetei, șoptește. Sau unelte ale unei stranii planete inteligente, colosală entitate care-și este sieși stăpînă.

De unde dracu-i vin asemenea idei ?

Mai ales că și eu am gîndit exact asta cu o clipă în urmă !

Dar oare am gîndit, într-adevăr ?

— Cred, spun, că planeta asta e nu numai inteligentă ci și nițel telepată. Ne influențează încă din clipa în care am coborît pe ea.

— Cum ai ajuns la concluzia asta ?

— Foarte ușor. Pur și simplu în ultimul timp dai dovadă de o deșteptăciune cu totul neconformă cu imaginea pe care mi-am făcut-o în timpul călătoriei. Și emiți niște idei care cu siguranță nu puteau răsări în creierul tău de la sine !

Tace, jignit. Eu îmi scot casca și respir adînc. Mă privește fix — totuși nu din cale-afară de uimit.

— Chiar tu ai spus că aerul e respirabil, zimbesc. Bănuiesc, fără să știi ce ți-a venit. Dar ai dreptate — sau are dreptate — nu-i nici o primejdie.

— Multe se explică...

— Fără îndoială. Faptul că am ieșit în exterior, deși inițial nu aveam altceva în gînd decît procedura standard. Faptul că ai venit după mine urmînd un apel care n-a existat în altă parte decît în capul tău, „uitînd" complet de regulamentul care nu te autoriza să părăsești modulul sub nici un motiv !

— Mda. Și acum ?

— Nu știu. Aici sîntem, se pare, foarte iubți, în așa hal încît s-au luat toate măsurile să n-avem cum pleca !

Sînt asaltat de imagini vagi. Închid ochii pentru a vedea mai bine.

— Nimeni n-a murit. Dimpotrivă, vom niște răsfățați. Ne vom juca. Cu plante din acestea, cu pietre cu ape și chiar cu aerul. Planeta asta are nevoie de prieteni. De noi. De inteligența, umorul și imaginația noastră. Putem colora cîmpii și sculpta nori de purpură. Putem răsturna munți și clădi oceane piramidale.

— Și misiunea noastră ?

— Cine-și mai amintește de ea ?

— Dealtfel, hm, condiții obiective ne împiedică s-o ducem la bun sfîrșit, nu-i așa ?

Rîdem împreună.

— Sîntem pe o planetă foarte înțeleaptă dealtfel, care mă îndoiesc că dorește să devină teatru de război. Tocmai dacă vom uita de misiunea noastră vom fi binevenîți. O mînă de bărbați și femei într-o lume numai a noastră. Cred că vom fi fericiți. Hai ! să mergem !

— De unde știi că ceilalți sînt prin apropiere ?

— Scoate-ți blestemata aia de cască. Se simte mirosul unui foc. Al unui foc de tabără.

Marcian BOTA

CONCURS S. F.

Pentru promovarea și stimularea creației originale, redacția revistei ALFA—SF, organizează un concurs de proză SF. Lucrările, apreciate de un juriu special constituit, vor fi premiate după cum urmează :

— Premiul I — 3000 lei
— Premiul II — 2000 lei
— Premiul III — 1000 lei

Un număr nelimitat de mențiuni, constînd din abonamente pe 20 de numere la revista ALFA—SF.

Textele pentru concurs vor fi trimise, în două exemplare, pînă la data de 31 decembrie 1990 (data poștei), cu mențiunea „Pentru Concurs", pe adresa : Revista ALFA—SF, 2252 — Codlea, Jud. Brașov, P.O. — Box — 43.

Cele mai bune texte vor fi publicate în Almanahul ALFA și în revistă.

Abonamente la revista ALFA

Pentru a vă asigura primirea promptă a revistei, vă propunem un abonament DIRECT LA REDACȚIE. În acest mod, revista ALFA, va ajunge la dumneavoastră rapid și sigur, într-un plic recomandat. Abonamentele nu se fac pe luni, ci pe numere de revistă.

COSTUL ABONAMENTELOR

5 numere a 6,50 lei, plus 3,50 lei expedierea = 50 lei
10 numere a 6,50 lei, plus 3,50 lei expedierea = 100 lei
20 numere a 6,50 lei, plus 3,50 lei expedierea = 200 lei

Expediați mandatul poștal pe adresa :

Editura ALFA — Cont B.N.R. — BRAȘOV — 40.72.20.11.58.

P.O. BOX — 43, — 2252 — Codlea, jud. Brașov

Expediați apoi recipisa, împreună cu adresa pe care doriți să primiți abonamentul pe adresa redacției.

Sau, mai simplu, expediați pe adresa următoare, mandatul poștal :

SERGIU SOMEȘAN
P.O. BOX — 43
2252 — CODLEA Jud. BRAȘOV

Dar în acest caz, scrieți cît mai citeț numele și adresa dumneavoastră (preferabil să o mai repetați o dată și pe locul pentru corespondență al mandatului poștal).

Toți abonații care ne-au expediat banii prin mandat telegrafic sînt rugați să ne expedieze de urgență ADRESA, deoarece din mandatul respectiv nu am putut afla decît numele și orașul din care au expediat banii.

IMPORTANT — Toți abonații care se abonează pînă la 1 decembrie la 20 de numere vor primi prin poștă — GRATUIT — Almanahul A L F A — S.F.

Pentru a putea prezenta rezultatele concursului SF în acest număr, am amînat publicarea romanului SF, Noaptea timpurilor, de Rene Barjavel, pentru numărul 5 al revistei.

POȘTA REDACȚIEI

Sorin Toader — Constanța. Cînd primim desenele dumneavoastră, policrome, nu putem decît să regretăm încă o dată, că tipografia unde tipărim revista nu poate tipări color. E bine să țineți totuși legătura cu noi ; sperăm să rezolvăm această problemă.

Șerbănescu Lavinia — Urziceni. V-am răspuns printr-o scrisoare. Așteptăm !

Radu Ginghină — Tecuci. Sperăm că la această dată toate nedumeririle dumneavoastră cu privire la abonament s-au risipit. Chiar dacă se va mări prețul revistei, deoarece abonații noștri s-au abonat la, să zicem 20 numere de revistă, noi le vom expedia 20 de numere, indiferent de fluctuațiile prețului

Nicolae C. Ariton — Tulcea. Sîntem conștienți de lipsa unei pagini de informații SF ca și alte deficiențe dealtfel. Vom încerca, în limitele posibilului, să le remediem. După cum probabil ați observat, nu avem preferințe teritoriale ci numai calitative.

EDITURA A L F A — CODLEA, P.O. BOX 43
Tipografia Miercurea-Ciuc

O PLANETĂ CIUDATĂ ①

SCENARIU ȘI DESENE
CĂLIN S.-TIM

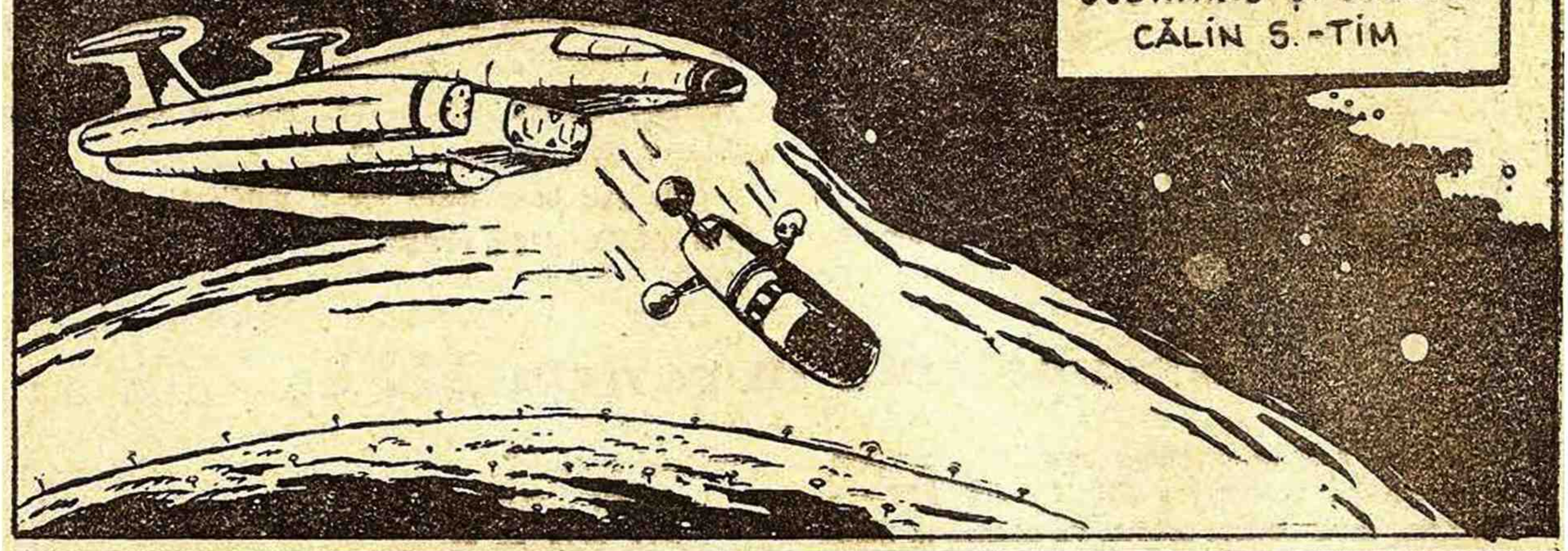

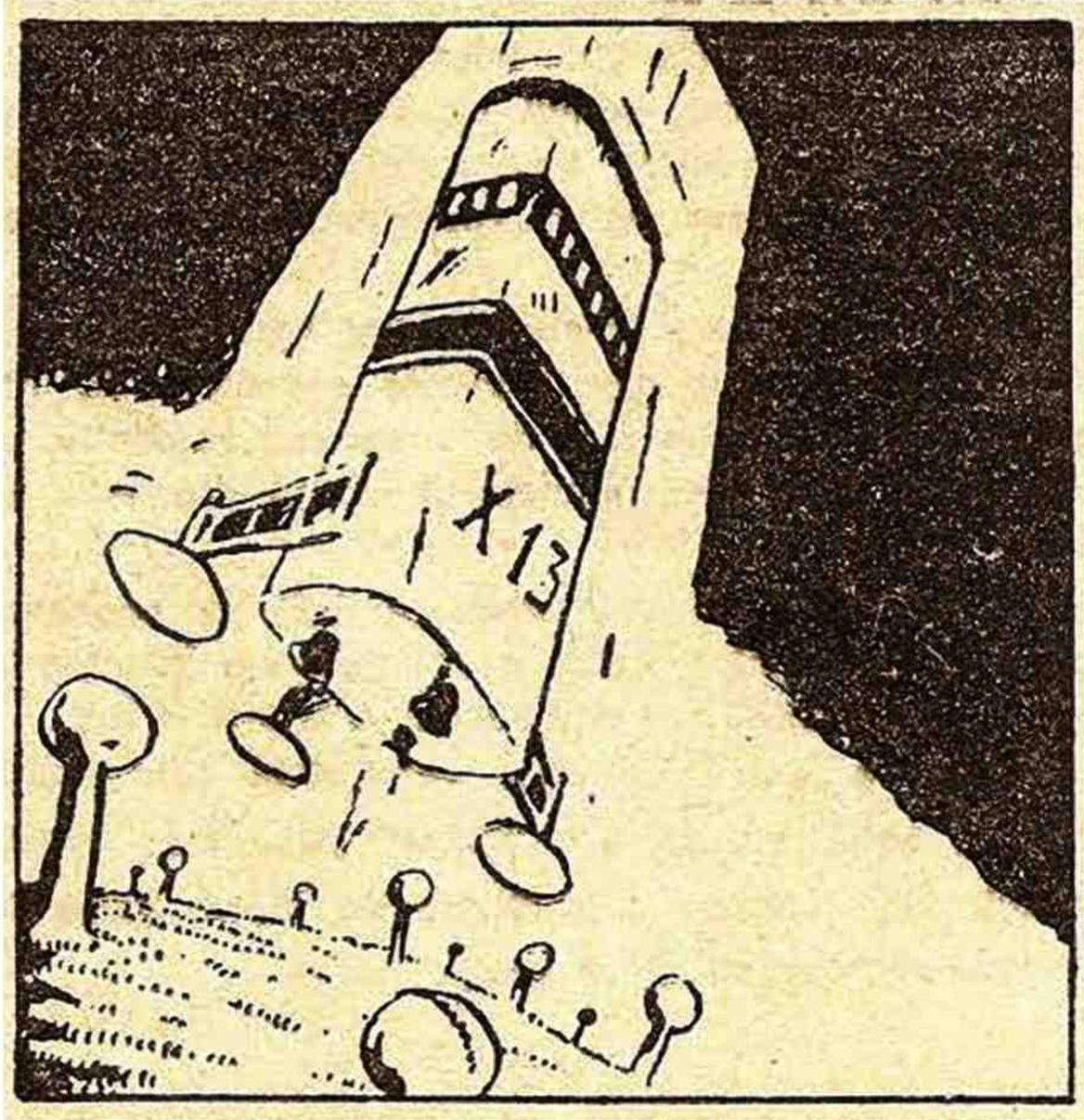

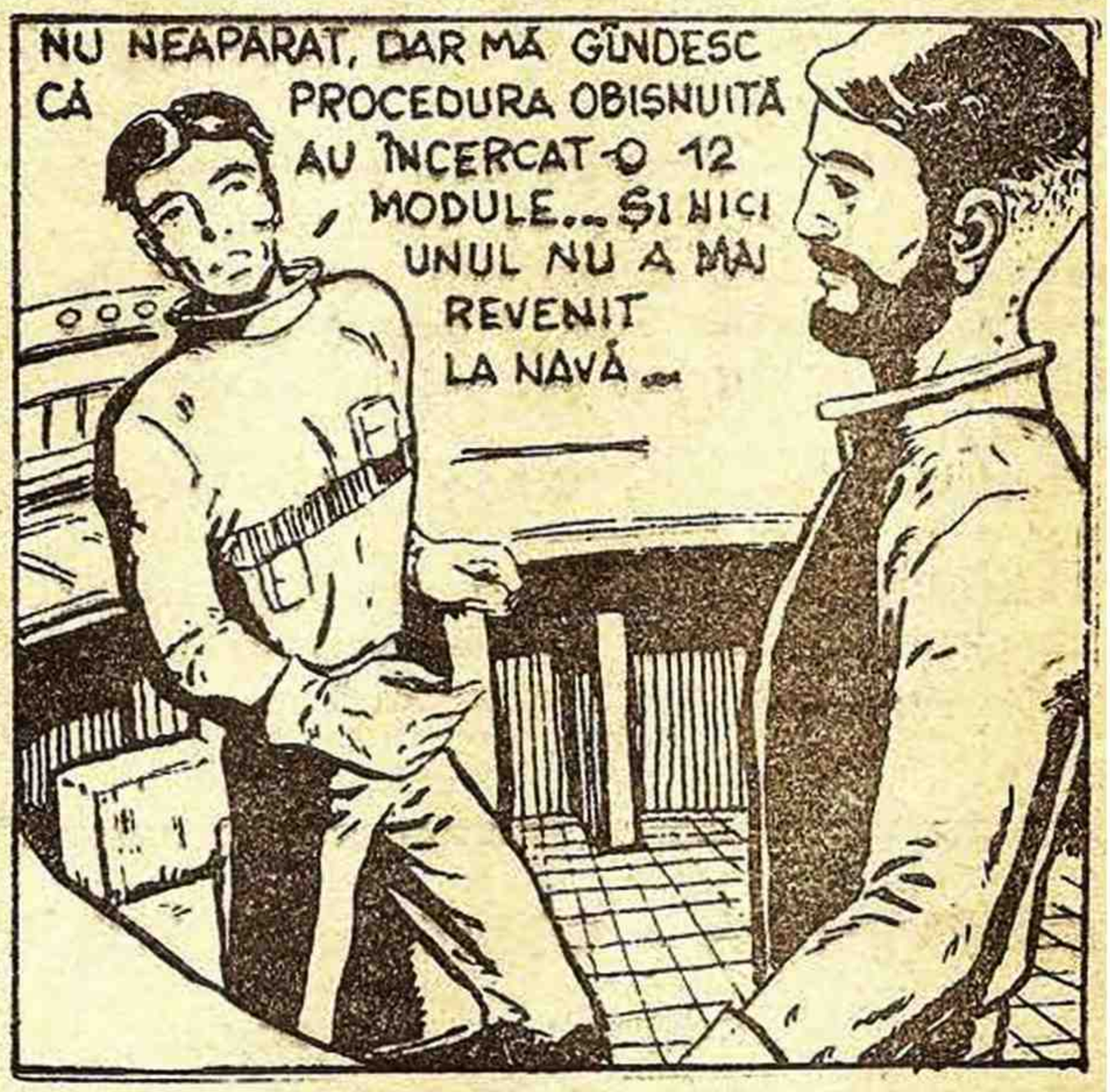

DEODATĂ...

IA PRIVEȘTE! VEGETAȚIE! VIAȚĂ! ...ȘI SENZORII MODULUI CONFIRMĂ!

IEȘ! TREBUIE SĂ RECOLTEZ NIȘTE PROBE DIN IARBA ASTA ROȘCATĂ...

DOAR NU CREZI CĂ VOI RAMÎNE SINGUR ÎN TINICHEAUA ASTA?!... COBOR ȘI EU ȘI-O SĂ MĂ PLIMB CU "SCUTERUL"

2

IUHUUU! SUPER-SCUTER!...

Ai GRIJĂ SĂ NU FACI CARAMBOL CU VRE-O "MĂCIULIE DE MAC"... NU TE DEPĂRTA, JIM!

CIUDATĂ IARBĂ! SE MIȘCĂ VĂZÎND CU OCHII... PENTRU DUMNEZEU! PARCĂ E LIPITĂ DE SOL! NU REUȘESC S-O SCOT CU LOPĂTICA ...MUSTEȘTE ȘI UN FEL DE APĂ VIOLETĂ..

AAAH! CUTREMUR! CAD!... DE UNDE A APĂRUT PRĂPASTIA ASTA?... AJUTOOR!

REPEDE! PRINDE-TE DE PICIOARELE MELE!...

AH, DE-AȘ PUTEA AM..AM REUȘIT!

TIN'-TE BINE!

CUTREMUR BLESTEMAT! NE-A ÎNGHIȚIT MODULUL SPER SĂ REUȘIM SĂ AJUNGEM CU SCUTERUL PÎNĂ LA NAVĂ...

3

DOAMNE, DUMNEZEULE!

HURAAAA! AM AJUNS! AM SCĂPAT!

N-AM AFLAT NOI TAINA CUTREMURELOR, DAR BINE C-AM SCĂPAT VII!...

...N-AM AFLAT?!... GREȘEȘTI, DRAGĂ JIM! AM AFLAT! PE PLANETA **GALORY** NU EXISTĂ VEGETAȚIE! "IARBA", "MĂCIULIILE DE MAC" SÎNT ORGANE ALE UNUI SINGUR ORGANISM. **GALORY** ESTE O FIINȚĂ VIE! O FIINȚĂ URIAȘĂ, CARE...

...SE HRĂNEȘTE CU "GÎNGĂNII" CA NOI, SAU DIVERȘI ALȚI VIZITATORI... ȘI ACUM, CU TOATĂ VITEZA, ACASĂ! **GALORY** ESTE O PLANETĂ, NU DOAR CIUDATĂ, CI ȘI INTERZISĂ PENTRU NOI, PĂMÎNTENII...

PTU! AM NIMERIT O CONSERVĂ GOALĂ...

SFÎRȘIT

5000 exemplare Preț: 10 LEI